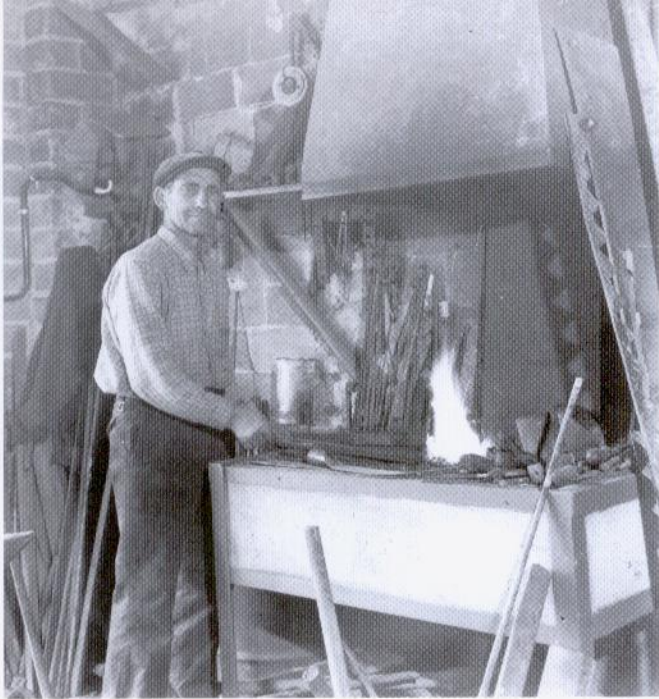

*OFICIS
que desapareixen*

Dins el taller, la fornals encesa, soroll de malls sobre l'enclusa, remor de trepants i sobretot activitat. S'ha acabat el ding dong de l'enclusa, s'ha acabat el brogit, s'ha acabat la munió de tractors, recol·lectores, desbrossadores..., silenci..., ara entres a Canet i davant de la Casa de la Vila –que es on hi havia el ferrer– el silenci és l'amo.

El taller del ferrer de Canet es va establir el 18 de juliol de

El ferrer de Canet, en Josep Fàbregas

Fins l'any passat, quan entraves a Canet d'Adri, el primer que veies era moviment de tractors i gent del camp, que esperaven davant de Cal Ferrer perquè li fessin alguna reparació. I si algun turista necessitava una adreça o una orientació... a Cal Ferrer era el millor lloc per informar-te.

1936 (bona data per recordar!) per l'Agustí Fàbrega, pare d'en Josep i ben aviat es fa fer molt conegut per la contrada, per la forma de treballar, la seva formalitat i la bona amistat que l'Agustí mantenia envers tothom. En Josep –el fill del Agustí– ben aviat va prendre les regnes del negoci, doncs, ja de jove anava a ajudar el seu pare. Ell mateix ens deia que moltes vegades, de ben petit, quan sortien a mig matí de l'escola (que llavors estava a davant mateix) per l'esplai i mentre els altres vaillets es posaven a jugar, ell entrava a la ferreria i ajudava el seu pare fent anar la manxa de la fornals o aguantava com podia alguna barra de ferro vermella de foc, mentre l'avi Agustí anava donant cops de mall. Passats els tristos anys de la postguerra, la pagesia va començar a aixecar el cap i també començaren a entrar nous tractors... els Ebro, els Fergusson, les segadores

Peus de fotos:

- 1 El vell ferrer, l'Agustí, pare d'en Josep, a la fornals, que és justament quasi la mateixa actual, canviada la manxa manual per un bufador elèctric.
- 2 En Josep donant els últims cops de mall a l'última feina, a la fornals.
- 3 L'Enric Maseda i en Jaume Fàbrega (cosí d'en Josep) els últims operaris del taller.

mecàniques, les recol·lectores, totes elles, màquines que necessitaven un bon manteniment i un coneixement exhaustiu de cada mecanisme. I aquí és on en Josep va triomfar; el perfecte coneixement de cada màquina, les bones relacions amb importadors, l'assistència a Fires Agrícoles de tot arreu i la bona disposició per atendre el negoci, el varen fer conegut i igual venia una recol·lectadora a Sant Martí de Llémena, que una embaladora a Navarra o Lleó i si calia anava a Saragossa o a Bolonia (Itàlia) per importar màquines més modernes.

Un negoci tan personal, no era fàcil trobar-li una successió –la seva filla i el gendre han seguit altres camins–. I encara que amb recança –i perquè també les lleis són molt estrictes– el tancament per jubilació ha estat la millor solució.

ens ha plegat per jubilació

Ara, a córrer, a somniar, a descansar de tants anys lligat a un negoci molt personal. I de tant en tant, després d'un bon dinar, ja ens aniràs explicant els teus records, aventures i desventures, que són precisament la sal de la vida.

Text i fotografies:
Jordi

- 1 Fent un brindis amb uns amics de Canet. (l'alcalde, en Batista i el Dr. Ayats)
- 2 La família: en Josep i la Quimeta. La seva filla, el gendre i el nét.
- 3 Els amics "posant" davant la porta ja tancada de la ferreria.

